

kræve. Der er Jag, hvori der kun behøves ganske ringe teknisk Undervisning, for at der kan aflægges tilfredsstillende Svendep prøve; men der er ogsaa Jag, hvor der fordres en overordentlig stor Kundskab for at kunne aflægge Svendep prøve, og den Erfaring har jeg fra det Jag, jeg arbejder i. Dersom vi vilde stille det Spørgsmaal til den tekniske Skole: Naar vi lade vor Lærling gaa her fra det første Aar, han kommer i Lære, og saa alle 5 Aar ud, kan Skolen da bibringe Lærlingen den Kundskab, som er nødvendig for, at han kan aflægge sin Svendep prøve, saa vilde vi faae det Svar: Det kunne vi ikke garantere for. Og det Samme gjælder Mesteren. Vi have set i gammel Tid, at naar en Dreng efter de 5 Aars Forløb mødte og aflagde sin Svendep prøve og ikke kunde antages, blev han kasteret, og saa maatte han komme igjen til næste Kvartal. Men det kan ikke ske nu, naar vi affatte denne Lov saaledes, som Regjeringen foreslaar, idet der staar, at Ungen maa staa længere end 5 Aar i Lære. Altsaa er det en Grund til, at man ikke kan sige, at efter de 5 Aars Forløb skal Lærlingen være saa dygtig, at han kan aflægge sin Prøve; thi det kan ikke garanteres.

Der er en Ting, som jeg kunde ønske, at der kunde blive sat ind i Lærekontrakterne, og det er med Hensyn til Lærlingenes Anbringelse hos Mestre, nemlig at der habdes en Bestemmelse om Læretidens Varighed, og hvorledes man skal betragte hans Forhold til Mesteren under saadanne Forhold, hvor der bliver Arbejdsstandsning, som f. Ex. om Vinteren, hvor der bliver Arbejdsstandsning i Murer-, Tømrer- og Malerfaget; da er det nu saaledes, at der er mange Mestre — ja jeg kan sige de fleste Murmestere — som, naar de affedige deres Folk om Efteraaret, fordi Arbejdet ophører paa Grund af Kulde eller paa Grund af Arbejds mangel, der jo al Tid indtræffer i Bygningsfaget ved Udgangen af Sommeren — saa med det Samme, de siger til Svendene, „der er ikke mere at bestille — nu maa vi vente, til der igjen bliver Noget, saa skal De faae Bud“, tillige give Lærlingene Afsted. Det er et Forhold, som jeg al Tid har fundet urigtigt — det er altfor løst — jeg er af den Mening, at naar man paatager sig at oplære et ungt Menneſte til sin Gjerning, saa bør der ikke være Tale om nogen Tid, hvor man ikke er pligtig at underholde ham eller i det Mindste give ham det Bederlag, som man er gaaet ind paa at hve. I lige Maade er man heller ikke uden Pligter overfor Lærlingen i den Tid, man ikke har strengt Brug for ham til det faglige Arbejde. Der er mange andre Leiligheder,

hvor man maa — det maa vi i vort Jag gjøre i den sløve Tid, hvor der ikke er Noget at gjøre for os — lade Lærlingen staa og øve sig; og det Samme kan jo gøres med Lærlingen i andre Haandværksfag. Jeg veed bestemt, at i Murerfaget har man den Skik, at der siger man Farvel til Drengen paa samme Tid som til Svenden — og „paa Gjenhyn“. Jeg vil nu kun ønske, at vi maa være mere heldige med dette Lovforslag under Behandlingen i denne Samling, end vi vare i Fjor. Det er nu min Mening, at hvis vi stille strengere Bestemmelser, flere faste Bestemmelser ind i denne Lærlingelov, saa stode vi ikke alene de forskjellige Jag; men vi udsætte os for, at Mestrene komme til Erkjendelse af, at det er dem nemmere og beleiligere slet ikke at have Lærlinge og have det Kval, det Besvær og det Bryderi. Thi da vil Enhver sige til sig selv: Vi tage den Arbejds kraft, som der er at faae blandt øvede Folk, og betale for denne den Løn, som en Gang er fastsat, og saa ere vi fri for det Besvær. Jeg mener, mine Herrer, at det er nødvendigt, at vi lave en Lov saaledes, at begge Parter kunne være tjente dermed, og saaledes, at en Mester ser sin Fordel ved at opdrage Lærlinge, thi det kan ikke nytte, at den store Arbejdsbefolkning skal gaa fra Dør til Dør og tigge for at faae deres Børn anbragte i Lære. Det er Tilfældet nu for Tiden, og det vil blive Tilfældet fremdeles, dersom vi skjærpe Bestemmelserne overfor Mestre. Dersom vil jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget med smaa Endringer, men ikke raade til nogen stor gennemgribende Forandring, thi derved ville vi ikke naae til en Lærlingelov, vi kunne være tjente med.

Berntsen: Da det foreliggende Lovforslag er ordret det samme som det Forslag, der forelaa til Behandling i Thinget i Fjor, og da var Gjenstand for en temmelig indgaaende første Behandling, saa finder jeg ikke Anledning til at rejse en Debat paa dette Stadium af Sagen. Det ærede Medlem, som nu satte sig, havde i Fjor Leilighed til at udtale sig om Sagen, og jeg troede derfor, at han gjerne denne Gang kunde have sat sit Lys under en Skjæppe, men det har han ikke fundet Anledning til. Jeg tror imidlertid ikke, at de Udtalelser, som det ærede Medlem kom med, har kastet noget hynderligt Lys over Sagen. Naar det ikke lykkedes i Fjor at føre Lovforslaget til 2den Behandling, saa var det ikke af Uagtyndighed i Udvalget eller Mangel paa Interesse for Sagen. Lovforslaget var Gjenstand for en meget indgaaende Behandling i Udvalget,